

הסעם השלישי הבעל הקרס לחזו

לפני ימים אחדים ביקרה קבוצת תרשים
ממשיקי עמק זבולון בכפר ערבי בסביבה
אחד הכפרים המועטים שערביי לא נושחו
בסדרך המלחמה המצוקיים עברו על פני
הבחנים התענינו במצב הכלכלי ביקרו בב
תיבם שאלו שאלות אולם המראה שניצן
איתם ביותר היה ערבי פיסח לברש חליפה
כהה כשמצב אחד מקופל על ברכו. זה
בראש אחד מאלה שנוחמו עם הכנוסיות
החלוש והמשיכו בדרכם האיש שהבין היטב
את הברית לא טרח להשיב להם הוא הניח
להופיע כלוחם כנוסיות מאשר להעמידם על
סעוה ולספר להם את האמת.

אלום תושבי האזור עדין זוכרים כאשר
אוהו ערבי פיסח היה בהדר צעיר וטהה חסון
ומלא מרץ. אז היה רווק אולם הדבר לא
הפרע לו במאומה מדי הרגישו את עצמו
גבר תפשו חשקה באשה והג להיכנס אל
תוך הביקחה או האהול הקרוב ביותר (כפובן
סרו לודא שהבעל אינו) ואיש מבין הבע'

דוד בן-דוד סרן
מחבר 'ד'וע-73'

ליום המרומים, לא הצליח מעולם לתפשו
במעשהו השפיל לזכות שכל הכפר ידע דיבר
על מבצעיו של החבור לא יכלו לעשות לו
כלום מחוסר הוכחה.

"זה היה בראש!" עד אשר יום אחד
החליט אחד מאותם הבעלים להתנקם הוא
הדעו לאשתו — בדאנו כי כל הכפר יתעם —
שהוא עומד לצאת לחרום (הלבנון) להחדש
ימים. אוי מרגיש את עצמי מדוכא, הכרתי
אני זקוק לנופש ממושך. הוא נסל את
רובה הציד שלו, עשה על סוסו ויצא לדרך.

כמובן, תפס הצעיר את ההזדמנות הנפלאה
הזאת ונא למלא את מקום הבעל הנעדר.
אלא שהבעל לא מלא את הבסחתו, חזר לכפר
באותו יום עם דמדומי ערב. מליכנסו לתער
ביתו הכבחין באדם המפתקל מן העבר שהני
הוא כיתוף את רובהו. פצע את הבורח בברכו.
האצו נלקח לבית החולים הצרפתי בתי
פח אחריו באל כל השוכנים. הרופא המטפל
רוכך על ידי מראה זה של אהבה כפרית.
אולם חיש מהר העמידוהו השכנים על סעוהו.
מה יש לו, יא דוקטור? הם שאלו.

"הוא פצוע קל, בעוד כמה ימים יוכל שוב
לרוק", הרגיע אותם הרופא.

"לא, לא, יא דוקטור", ענו הערבים בתד
המה. "גלו לא בסדר. אתה מוכרח להודיד
לו אתה."

הרופא התעקש אולם לבסוף ראה שהצדק
עמם. כעבור שבועות אחדים חזר הצעיר
לכפרו כשהוא נעזר בקביים ומכנס אחד ריק
מתחת לברך.

"זה עלה 120 לירות", אמרו תושבי הכפר
בהביטם עליו, "אבל זה היה כדאי."

פתנה קטנה למייני'ור. ואמנם משן
זמן מה יכלו הבעלים לעזוב בתיהם בשקט.
אולם אס אס הסתגל הצעיר למצבו החדש,
התקין רגל מעץ והחל מהלך שוב ברחובות
הכפר. אלא שכשני חופש לו תעסקה נגא
יותר, כדאית יותר, הוא הפתיק את מקום
מגוריו מן הכפר אל נדה הקישוץ.

באותה תקופה החלו גניבות הפרי ממסעי
המגיבה ונגי הירק של המשקים להתרבות
במידה מבוהלה. המטרה היתה הולכת אחרי
העקבות אך לא הצליחה אף פעם לתפוס את
הגנב. לרוב הובילו העקבות למגיבת קתחה
של הפיסח שהיט על רגל אחת בנו הקסן.

ואפרוצינום, עוב את רשיה ב1940 היה בן
11 וכו של סג'נהול תוחת הכוח במוסקבה.
כאשר יא, 11 שנים לאחר מכן, למסע לישר
דם השאיר זר סיפורים, אנדיים כמעט,
על מעשיו בין השנה בה נכנסו לכתה השביעית
של בית הספר העממי בלפור, לשנה בה יא
לרכוש את מקצוע הנדסת עיבוד החכות.
תלמיד מצטיין שגורש ב1944 מתחיקת
הדינמיות בארץ, הרצליה, על ארגו. מלחמה
למען הצדק" (נגד מורים המעונישים את תל'
מידה), התפרעות כללית (לשם הגנת חבריו
במחלקה) נגד מורה החימיה ועישון חזיר
לאחרונה, אחר ותק של חמש שנים) חס בך
דוד למפקדו בחייוס חלאבי, ביקש לגייסו
לפלמיה.

רצונו נתמלא, הוא שירת ביחידה שתנתה
בעמק בית-שאן כשן שנתיים, גורש כחשוד
בהשתייכות לאציל (האשמה חסרת שהר),
עבט אקדח (האשמה נבונה); חבר מצא אקדח
גשים חלוד, מסרו לבן-דוד, שהנרימו לשע'
שוע עצמו.

שבעיים לאחר מכן, בשעה 24.00 ב19
לנובמבר 1947, התיצב בפני ספק המחלקה
שלו בחול שהיה תל-אביב, הוצב ליחידה
שלחמה בחרתב יא. כעבור חודש נשלח
לקורס מפקד כיתות.

עשרים יום לאחר מכן, מונו מפקד מחלקה
(את הקורס עבר כעבור שנה וחצי), הצטיין
בקרבות הדרום, נפצע שלוש פעמים (בראש,
במותן, ביד), הצליח לברוח מבית החולים,
לשוב למחלקתו, לשאת את שלושת הקלעים
שפגעו בו בכיס ויולצתו. בפקודת מינויי
הקצינים הראשיים לצה"ל, (סאובסס 1948),
וכה לקצונה למרחו והזנה, רשמית, תניך
קורס מ"כים בלבד, הופיע כמך ברישה בה
הופיע מרדכי מקלף (סגן המטכ"ל הנוכחי)
כסרן.

מהגורן אל הנדוד. כקצן מכונית יריו
הקפי להיפגע מצרורות שנודו מכונוהו
ידיה איותו הפך חביב נדודו באומץ לבו,
רחו העליה ומשורת-קיעו האיש: מחמוד
אבד-חמוס מוסאלם.

כאשר צה"ל כבש את תל-אביב שבדרום,
נמצא הכפר ריק, הסודו עמדיה סך, איש
נסיצוהו, התרוצץ ברוסה מכחן, גלה כמו
גשים וקנות, מצא גער צעיר, כבן 13, בגורן.
הגער היה מחמד שנמלס ערב הכיבוש מבית
אביו, שהגביתו להכחו למחרת בבוקר, נה
תבא בגורן, למחרת ברה אביו לחבורו, והר
דם נבנסו לכפר, מחמד לא ידע מן המי
הדש.

בדוד אימץ את מחמה, שהפך משרת
אנשי המחלקה, סוב את ארגויה התמוטת
והכבדים של מכונוהו הירייה, כשנסע, בדרס
לתל-אביב, לראשונה בחייו, בגונית לא הנ'
אפק, עשה, מרוב תהומה, צרכו כמכונית.
כפיצו הולעס גלידת ספשיאל באמריקניו
שכחוב אלגבי.

הקמע הערבי לבסוף למתוה שביים,
שוחדו, החל עובד במנובלח יא, מפקד,
לתיים תכופות, את מאמצו, מרגם בטאוה;
את ידיעותיו בעברית, שאת ראשיתו רכש
במפתח מאמצו, בססן בשעורי ערב לעולים
חדשים ביפו.

בקיץ 1949 נשאר בן-דוד חייל בצבא הקבע
מסיבה משונה — עיסוקו החביב: היסטוריה
צבאית. הוא התליט לקחת חלק בהגשמתה.

יחידתו, לה שישש בן 22 אב, בעידודו,
הורכתו, הכוחתו ועזרתו האישית, היתה
פטיס אנשים מגוון ביותר — עולי הנגריה
ומרוקו בנר 16 ואבתו משפחה פולנייה, בול'
גריום, בנר 30.

אחר הנייה ממושכת בודונו, גילם התענינות
באפשרויות ניצול מסרות המחכת, החליט
לצאת להשתלמות הנדסית.

בהערך מסדר הפרייה כקצע בגרונו, אמר
דברים נרגשים, חשב את העניין גמור בכך.
חיליו שמצאו בו מפקד-אביאה, סברו אחרת:
שלושת הפיקודים הצעירים כאנשי היחידה
יצאו משורותיהם, הצעירו, אחד מהם שלף
נתיק קטיפה, פתחו על כרית קטיפה כתולה
נהה טבעת-זהב, משונצת רטיס פנו ונושאת
ראשי תיבות שם המפקד.

בדממה ששררה במגרש המסדרים הפך בך
דוד את הטבעת, קרא את חזרתו בה: "לסרן
ה. בן-דוד, בהוקרה מאנשינו."

סיפור המעשה, על יחידת החיילים שאספה
ארכיעים גרשים לחיל, קתה טבעת-זהב לק'
פקדה, עשה לו כניפים בקרב צה"ל, הוכיח
שוב, כי קיימים נתונים לצבא-עם, יחסי ריעות
ואתוה בין מפקדים לסיקודים.

• והפך, דרך אגב, גבור אחד הטיפורים
של בשורת פילת 1948 (שבנר סרן).

רגל שמאלית לממשלה מרחבת — אהיה רגל
שבגלל חסרונה צולע הנסיון להקים ממשלה
חדשה. אין גם טפק שבממשלה כזאת היה
ישראל גלילי זוכה לוחך הבטחון, ויבאל אלון,
הלומך עתה באנגליה, יכול היה להתמנות
רמכ"ל.

אולם מעטים האמינו שאמנם היה לאנשי
לאחרות העבודה העוזו לפרוש ממיסם, לצאת
למאבק מתודס. אמר אחד הצעירים: "מבוקין
זקן ועיפי והצעירים לא הורגלו מעולם להני'
ליס התלטות גורליות בכוח עצמם, מבלי
להמתין להוראות מוריהם המזדקנים. הם לא
לחמו בשעה שהאמינו בצורך במאבק רצוף
נגד האנגלים. הם לא לחמו נגד פירוק ה'
פלמיה, אף כי אז היו בידיהם כל עמדות
הכוח בצבא ומיסב הגרף הלוחם עמך מר'
חוריהם, האם יילחמו עכשיו, אחרי שנס'
תימה תקופת דמדומי האלים המלחיים."

המשק פירוק הכותנה

לפני עשר שנים נתבררה הארץ על דית
אבן פינה למטויה מורדית מצרבי השני
של הכביש הרמת-גיו (הרד יוסף כיום). לאחר
זמן קצר מצאו 50 פועלים עסקיקה במסחית
החברה האייית לכותנה, שנסעה על ידי הא'
חים ירושלמי ואברהם קוריס.
40.000 לירות הויקעו במפעל, אולם הכס'
פיו הלכו ונמסו, כמה שגיאות טכניות ב'
מינה המפעל וחוסר קוגניקטורה חסו את
בית ההרושת החדש מדחי אל דחי ועוד מעט
והיה מהמוטט.

ריוה והצלה עמזו מצד החברה הכללית
הלונדונית שוכנסה בשנת 1947 כשותף למס'
על פושט הרגל והזיקה של רבע מיליון לר'
רות שטרלינג העמידה את המטויה על רב'
ליה סלקו החובות, הוגל הציוד הגר'
תבה מסגרת העובדים.

אחר 4 שנות מאמצים, נודתה אבן הפינה
למפעל חדש, המשתרע על 45 דונם, בין
האורחים הנכבדים הסובב הימן לאון, ממ'
נהלי החברה הלונדונית, שעיסוקו התביב
לעבור על כל מפעל בארץ, אין לחשוב, שהוה
ענין של ביונס למר לאון ופרנסתו עומדת
על כפפעלו בישראל, לא ולא הימן לאון
משתקל אמנם לשלב בשטף דיבורו והנגל'
כמה ביטמים מתאימים מתוצרת הארץ אבל
יש לו פרנסה מובטחת בבריטניה: הוא כול'
עשרים חניות גדולות בלונדון והמבייה.
אבל התלשתו להניח כס' את אנה ויהיה מה.
בינהיים מתרחקת המטרה ממנו והלחה.
מטויות אתה כוללות כבר כיום למעלה מ'
17.000 פליים לעומת 11.300 פליים של
החברה הישראלית לכותנה. המטויה תודשה
בהרד' יוסף תוסיף אומץ עוד 3.500 פליים,
אבל גם מנהלי אתה אינם יושבים במיסק'
ידים. אתה כבר ספרת כיום 37 אתה מטיים
מכלל הייצור הארצי, החברה הישראלית ל'
כותנה — 27 אחת, ואם יוגשמו תכניות אתה
יגדל הכרתק עוד יותר, ואתה תמטיל בסצ'
שית הכהנה בארץ.

צבא למפקד טבעת זהב

כאשר דוד בן-דוד, גיבוי אדום-שער

העם אשר של קרילוב

אחר כמה שבועות של שפורדיות (סוג
עשוראק) ופשיעם (סוג לוח) היה זה שבוע
שקט. האורח התענין בעיקר בקופסת הש'
מורים שהשיגה בשוק הלבן (ואולי בשוק
השחור), הקדיש רק תשומת לב מעטה לחכ'
לי הלידה של ממשלתו החדשה.
לא היו הפתעות, כבר למחרת יום הבחר'
רוח היה ברור שאין בסיס איתן לממשלה
אמתית. לא ניתן רוב ברור לקואליציה הקר'
דמה. לא ניתן רוב ברור נגדה, הבוחר רתם
לעגלה כמה חיות בלתי-מתאימות זו לזו.
כמו במשל המפורסם של קרילוב:
אין החטטן כל כך חכבד —
אך הברבור מושג שמיה,
זאבהחיים אין המימה
והסרטן — אחרונית.

וכמו איבן אנדרייביץ קרילוב, יכול הבוחר
לומר עתה, על התרוצצות של מפא"י, הד'
תיים, מפ"ם והכלליים:
לא לי לדון, בני אשמה זאת —
אך החטטן משם לא זו עוד.

העד הקומי במצב הוא שאין גם כל טעם
להכריז על בוחרות חדשות, אין ספק שתוצ'
אוהיה תהייה בדיק כתוצאות הבחירות
האחרונות — עד שיקומו כחות חדשים ב'
זירה.

הבדל בין שני הסוגים של חתנות חתנים —
הזהב והכסף, לא ידוע, בני אשמה זאת —
אך החטטן משם לא זו עוד.

העד הקומי במצב הוא שאין גם כל טעם
להכריז על בוחרות חדשות, אין ספק שתוצ'
אוהיה תהייה בדיק כתוצאות הבחירות
האחרונות — עד שיקומו כחות חדשים ב'
זירה.

מפלגות יבאל אלון בראש

מצב רוח עגום מוגרבי שרר באולם מוגרבי
בתל-אביב כשהתכנסו בו בני סיעת לאחדות
העבודה, הפלג שפרש בשעתו ממפא"י והשי'
תתף ביסוד מפ"ם.

היה ברור שהרגו במפלגה אנשי השומר'
הצעיר לשעבר, החליטו להשאר באופוזיציה.
חשבון זה יכול לשאת פרי רק בתנאי אחד:
אם יגיעו הנטיקים של הצבא האדום לבלות
המדוניה, בכל מקרה אחר עלול הדבר לגרום
לשקיעתה של מפ"ם.

האחריות הרובצת על אנשי לאחדות העבו'
דה ברורה להם. כשפרשו ממפא"י לקחו
עמם את מיטב הנוער של תנועת העבודה,
ריכזו סביבם את שריו הלהט החלוצי. כוח
זה אבד מחוסר שטח פעולה.

רבים מאנשי הפלג החלו תוהים מה היה
קורה לוא פרשו ממפ"ם והעמידו רשימה
נפרדת בבחירות האחרונות. לפני שבועות
מעטים החליט ביוון הפילד-מרשאל פאפגוס
להיכנס לזירה הפוליטית, בצעד הראשון זכה
פאפגוס, המפקד עטור הנוצחן של מלחמת
האזרחים, בלמעלה משלוש הקולות. שאלה
גדולה היא אם לא היה יכול יבאל אלון,
לוא העמיד עצמו בראש רשימה לבחירות,
להחליל מהפכה דומה, גם עסקיו המפלות
יודעים שהנוער לא התלהב אף מאחת הר'
שימות שהוצגו. רשימה שבראשה היו עומ'
דם אלילי ההגנה, כמו ישראל גלילי, ומפקדי
החטיבות הקרביות, מסוגם של אלון, כרמל
זטבנין הבן, היתה יכולה לעורר שוב גל
של התלהבות — לא רק ביום הבחירות, אלא
גם למחרת.

סיעה כזאת היתה בלי ספק יכולה לשמש